

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 2651 van 16 oktober 2007
in de zaak X/IIde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit, op 19 juli 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 25 juni 2007 waarbij de aanvraag tot verblijf op grond van artikel 10, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 7 september 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SPILLEBEEN, die loco advocaten P. VANDECASTEELE en R. BACKAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoekster diende op 12 maart 2007 een aanvraag in tot verblijf op basis van artikel 10, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken besliste op 25 juni 2007 om de aanvraag tot verblijf zonder voorwerp te verklaren. Deze beslissing, die op 5 juli 2007 ter kennis werd gebracht aan verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21.

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat het betrokken huwelijk onverenigbaar is met de openbare orde indien het artikel 146 bis van het Belgisch burgerlijk wetboek niet respecteert, aangezien het niet respecteren van deze bepaling als strijdig met de beginselen van openbare orde wordt beschouwd.

Overwegende dat artikel 146 bis bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat mevrouw de Procureur des Konings X in haar schrijven d.d. 20/04/2007 het volgende meldt:

"Mijnheer de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand,

Terugkomend op uw schrijven van 02.10.2006 en mijn schrijven van 14.11.2006 ben ik zo vrij u te melden dat mijn ambt adviseert geen erkenning te willen verlenen aan het huwelijk afgesloten te Oujda op 09.08.2006.

Begrijpe wie kan maar betrokkene beslist in een tweetal weken te huwen met een zeventienjarig meisje.

Hij zegt op voorhand niet zinnens te zijn geweest met haar te huwen maar toch zou hij 2500 euro als bruidsschat betaald hebben. Tevens is er het feit dat (G.A.) net is gescheiden van (D.R.) en hij reeds de echtscheidingspapieren nodig had om te kunnen "herhuwen".

Daaruit blijkt dat hij enkel naar Marokko is getrokken om er te huwen met "iemand" waarmee hij vooralsnog geen huwelijksplannen had (cfr. verklaring d.d. 13.12.2006 in het lopend politieel onderzoek gekend alhier onder referte KO.SH.34-06)."

Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen de heer (G.A.) en mevrouw X afgesloten huwelijk te erkennen in België.

De aanvraag tot verblijf wordt derhalve zonder voorwerp verklaard, aangezien de wetsontduiking zoals voorzien in artikel 18 van het wetboek IPR een geval van manifeste fraude is.

(...)"

Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging:

De Raad merkt op dat artikel 39/82, § 3, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring in één en dezelfde akte moeten worden ingesteld en dat indien niet aan deze pleegvorm voldaan is, het verzoekschrift geacht wordt enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt tevens een verzoek tot schorsing ingediend te hebben, nu blijkt dat zij

twee afzonderlijke verzoekschriften neerlegde waarvan een als opschrift “beroep tot schorsing” en een ander als opschrift “beroep tot nietigverklaring” draagt.

3. Onderzoek van het beroep:

Over de gegrondheid van het beroep:

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel een schending aan van artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op enerzijds vreemdelingen, onderdanen van de lidstaten van de Europese Gemeenschappen en hun familieleden en anderzijds op vreemdelingen, familieleden van een Belg. Uit het administratief dossier blijkt dat de man met wie verzoekster zich in België wil vestigen, de Marokkaanse nationaliteit bezit. Verzoekster kan zich derhalve niet beroepen op dit artikel van de Vreemdelingenwet en stelt ten onrechte dat de vreemdeling in functie waarvan zij een verblijfsaanvraag indiende, zou kunnen worden gelijkgesteld met een burger van de Europese Gemeenschappen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending van de motiveringsplicht aan. Verzoekster stelt dat zij gelet op haar huwelijk voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een recht op vestiging in België en meent dat waar verweerder weigert dit huwelijk te erkennen op grond van de exceptie van openbare orde, hij dit nergens aantoonst. Verder voert verzoekster aan dat de procedure in verband met de al dan niet erkenning van de huwelijksakte nog aanhangig is voor de Rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk en dat derhalve de bestreden beslissing niet voldoende werd gemotiveerd, of op zijn minst voorbarig is, nu hierover nog geen enkel tegensprekelijk debat werd gevoerd. Verzoekster wijst tot slot op de samenwoning en op haar zwangerschap om aan te tonen dat het huwelijk wel degelijk zou zijn aangegaan met het oog op de totstandbrenging van een duurzame levensgemeenschap en betwist dat zij haar echtgenoot slechts zeer kortstondig kent en dat het huwelijk impulsief zou zijn gebeurd.

De Raad wijst er op dat de verweerder overeenkomstig artikel 27, § 1, eerste lid, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) gerechtigd is om bij de uitoefening van zijn bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. (cfr. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW c.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

In zoverre verzoekster argumenten aanbrengt die moeten aantonen dat het huwelijk ten onrechte niet wordt erkend door de verweerder, wijst de Raad er op dat luidens artikel 27, § 1, derde lid, van het WIPR “ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep kan worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23.” De wetgever heeft aldus in een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege de verweerder tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de

gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad immers uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft open gesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen een beslissing van de administratieve overheid.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in haar motivering het advies van mevrouw de Procureur des Konings X van 20 april 2007, waarin zij adviseert om *‘geen erkenning te willen verlenen aan het huwelijk afgesloten te Oujda op 09.08.2006’*, herneemt. Verweerder beslist op basis van dit advies om het gesloten buitenlandse huwelijk niet te erkennen en verklaart de aanvraag tot vestiging van verzoekster zonder voorwerp.

De Raad kan slechts vaststellen dat verweerder, als gevolg van de niet erkenning van het huwelijk, kon besluiten om de aanvraag tot vestiging op grond van artikel 10, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp te verklaren, daar zonder een in België erkend huwelijk niet voldaan is aan de bepalingen van dit artikel. Het motief voor de beslissing is duidelijk opgenomen in de motivering en derhalve kan geen schending van de motiveringsplicht worden weerhouden.

Het tweede middel is ongegrond.

3.1.3. In een derde middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aangezien “men een onwettelijk en ongrondwettelijk onderscheid maakt tussen personen die elkaar wel lang kennen voor (het) huwelijk en personen die een korte verloving kennen voor hun huwelijk”.

Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, dient verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (R.v.St., nr. 128.878, 5 maart 2004; R.v.St., 166.369, 5 januari 2007). Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift evenwel tot de algemene bewering dat men een onderscheid zou maken ‘tussen personen die elkaar wel lang kennen voor (het) huwelijk en personen die een korte verloving kennen voor hun huwelijk’, maar staat dit middel verder op geen enkele wijze. Verzoekster toont derhalve geenszins aan dat er sprake zou zijn van een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Het derde middel is ongegrond.

Er werd geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend zeven door:

dhr. G. DE BOECK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.